

In memoriam Bep van Grieken, 14-10-2022 door nicht Jolanda, zoals voorgelezen op de uitvaart in de kapel van het Wereldhuis.

Namens alle familieleden hebben tante Annie en mijn vader een in memoriam geschreven dat ik graag aan u voorlees.

Vandaag nemen we afscheid van onze zus Bep van Grieken. Ze werd geboren op 2 april 1930 en was onze oudste zus uit een gezin met negen kinderen. Ze groeide op in Oegstgeest in de crisistijd van de dertigerjaren. Haar vader Kees was bloemenkweker. Haar kleuterschoolperiode bracht ze door, in "Huize Duinzicht" en daarna, vanaf 1936, ging ze naar het lager onderwijs op de Sint Willibrordschool.

Toen ze tien jaar was brak de Tweede Wereldoorlog uit en maakte ze die heel bewust mee. Zo herinnerde ze zich nog goed dat de Duitsers de school in beslag namen, waardoor alle leerlingen over verschillende gebouwen werden verdeeld. Bep kreeg toen les in een woonhuis aan de Emmalaan.

Bep was een goede leerling, maar ook wel eens ondeugend en moest dan achter in de klas in de hoek staan. Ze vertelde ons dat als dat op donderdag gebeurde en ze een beetje opzijschoof langs het raam, ze het draaiorgel in de Oranjelaan kon zien.

In de hongerwinter 44 - 45 was het eten schaars, maar echt honger hebben we niet geleden. Vader had een groentetuin, een koe en varkens. Ook hadden we suikerbieten die Bep en Gerard met een handkar uit Nieuw-Vennep haalden. Daar moesten ze met de bieten over een smalle gladde plank over een diepliggende sloot. Het was twaalf km heen en twaalf km teruglopen. Thuis werden de bieten gekookt. Van de bietenpulp, vermengd met zelf gemalen graan, werden grote ronde koeken gebakken.

Na de zesde klas kon Bep nog niet direct naar de huishoudschool, omdat ze nog geen 13 jaar was. Ze bleef daarom nog enige tijd in de toenmalige zevende klas. Daarna ging ze naar de huishoudschool waar ze niet veel leerde, omdat al het benodigde lesmateriaal vanwege de oorlog op de bon was. Ze wilde wel graag doorleren. Algemeen vormend onderwijs had haar interesse, maar thuis sprak ze daar niet over, omdat ze wist dat moeder haar nodig had.

Op haar 14^e kwam ze van school, aan de leerplicht was voldaan. Haar hulp in het gezin was welkom, want intussen had ze drie zussen en drie broers. Omdat moeder zelf niet goed kon naaien, wilde zij graag dat al haar dochters leerden naaien. De eerste vaardigheden leerde Bep van haar tante Agnes van Grieken en daarna mocht ze van moeder een opleiding tot coupeuse volgen. Gelukkig kon ze weer hele dagen naar school en al na één jaar, in 1947, slaagde ze voor haar examen.

Bep vertelde dat er in de vastentijd in de kerk van Oegstgeest de lijdens-meditaties gegeven werden door pater Gilbertus Loohuis, in die tijd een bekend predikant.

De pater beschreef in bezielende woorden hoe Christus werd bespot door de soldaten en niemand hem te hulp kwam. Daarna gaf hij enkele voorbeelden van wat mensen deden voor de lijdende Jezus, onder andere hoe een pater per boot vertrok naar de missie en zijn familie zwaaiend op de kade achterliet. Dat sprak Bep aan en zij beloofde Jezus ook naar Afrika te gaan. Ze wilde mensen helpen, ze was blij en vol van haar besluit.

Nadat ze via een missiekalender ontdekte dat er in Boxtel Witte Zusters waren die in Afrika werkten, vertrok ze met haar moeder per trein naar Boxtel. Daar vertelde ze aan de zusters dat ze bijna 18 was, maar dat vonden zij nog veel te jong. Ze mocht over twee jaar terugkomen en kreeg het advies in de tussentijd Frans en Engels te leren en orgelles te nemen.

Op 1 september 1949 verliet Bep het ouderlijk huis. Haar jongste broer Johan was amper 8 maanden oud. We zien nog voor ons hoe Bep naar het ledikantje ging om van haar broertje afscheid te nemen. Haar proefperiode, als postulante, bracht ze door in Maarn en haar noviciaat in Esch. Wij herinneren ons nog goed de reisjes naar Noord-Brabant. Deze gingen toen, deels met de stoomtrein. Het waren geweldige uitjes. Op het middagmaal na, was Bep de hele dag bij ons. De dag werd altijd afgesloten met een kort lof.

In juni 1954 waren onze ouders 25 jaar getrouwd. Bep was toen in Nederland en zodoende kon het hele gezin dit feest ook met haar vieren. Met een gehuurde bus gingen we naar Brabant. Bep maakte er een feestje van. Bij het klooster in Esch liet ze Antoon, Kees en Theo wandelen met een Afrikaanse trommel. De anderen volgden, al luisterend naar hun trommelgeroffel.

In Holmwood, Zuid-Engeland, legde ze in februari 1958 haar eeuwige gelofte af. Vader, Heerom, Agaath met Kees en Annie zijn per boot de zee overgestoken om dit hoogtepunt bij te wonen. In juli datzelfde jaar vertrok ze op achtentwintigjarige leeftijd voor haar eerste missiepost naar Zambia.

Eind 1965 kwam Bep uit Zambia terug om wat aan te sterken. Enkele maanden later ging ze naar Frascati, een gemeente bij Rome. Gerard, Antoon, Theo en Johan maakten van de gelegenheid gebruik om haar op te zoeken. Ze waren blij haar weer te zien en samen met Bep genoten ze van het bezoek aan de stad Rome.

Vanuit Afrika ontvingen we veel brieven en daardoor kregen we als familie een goede voorstelling van het mooie werk wat ze daar allemaal deed.

Af en toe was Bep met verlof in Nederland. Ze logeerde dan met regelmaat bij haar broers en zussen. Dan luisterden we naar de verhalen over haar werk.

Het was altijd feest als ze hier was. Haar 40-jarig kloosterjubileum hebben we met de hele familie van Grieken in Esch gevierd. Bep had een fietsroute uitgezet en onderweg werd er veel gelachen en aten we met elkaar pannenkoeken.

Haar gouden kloosterjubileum hebben we gevierd met een eucharistieviering in de kapel van Mariënhaven in Warmond. Pater Hooijmans ging voor en de viering werd opgeluisterd door een zangkoor van haar eigen broers, zussen, neven, nichten en aangetrouwden.

We zijn dankbaar dat ze dit jaar, nog maar enkele weken geleden, haar 70-jarige professiefeest heeft mogen vieren. Ze wist dat ze ziek was en was blij dat ze zich juist die dag goed voelde.

Met voldoening keek ze terug op haar werk en voelde vooral dankbaarheid dat ze dit in haar leven heeft mogen doen.

Ook zag ze niet op tegen de dood. Ze was immers al eens eerder heel ziek geweest en het enige wat ze toen had, was een bijbeltje waar ze naar greep. Op de bladzijde die toen openviel stond geschreven:

*“Heer U bent al wat ik heb.
En U geeft mij alles wat ik nodig heb.
Mijn toekomst is in uw hand.”*

Deze woorden gaven haar de afgelopen weken opnieuw veel steun.

Wij zullen Bep blijven herinneren als een stoere zus, die haar leven in dienst heeft gesteld voor de medemens. Zij ruste in vrede.